

WILBUR SMITH

& Mark Chadbourn

KIO KAN

ŘEKA BOHŮ

NOVÉ KRÁLOVSTVÍ

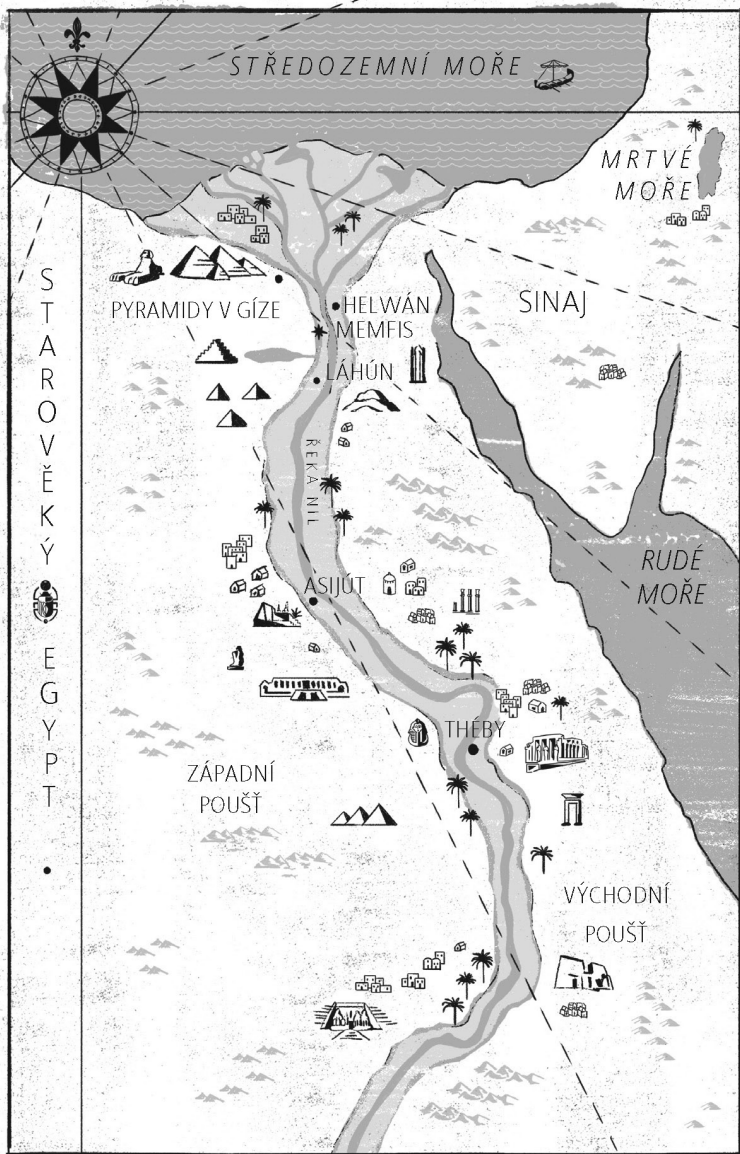
Text copyright © Orion Mintaka 2021
Translation © Dalibor Míček, 2022
Originally published in the English language
as THE NEW KINGDOM in the UK by ZAFFRE,
an imprint of Bonnier Books UK limited.
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE NEW KINGDOM
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK
80-81 Wimpole St, London W1G 9RE
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokán, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-747-3

*Věnováno Mokhiniso.
Uzdravila jsi mé srdce a dala mi sílu armády.
Děkuji ti, že mi pomáháš
stát se nejlepším spisovatelem,
jakým mohu být.*

Vážení čtenáři,

jedním z největších překvapení mé spisovatelské dráhy byl úspěch *Řeky bohů* a navazujících románů, které vytvořily staroegyptskou sérii: *Řeka bohů II*, *Čaroděj*, *Vnitřní oko*, *Bůh pouště* a *Faraon*. Když nakladatel poprvé vyjádřil zájem pracovat se mnou a mými spoluautory na dalším vyprávění dosud neodhalených Taitových příhod, jejich přání a nadšený zájem veřejnosti, jenž následoval, mě vyburcovaly k opětovné návštěvě starověkého Egypta. Znovu jsem přečetl všechny romány série a narazil jsem na jistou mezeru – a ihned jsem ve své představivosti spatřil, co Taitu čeká. Mezera se nacházela mezi romány *Řeka bohů* a *Čaroděj*, v prostoru, který již vyplnily příběhy *Bůh pouště* a *Faraon*. Zaradoval jsem se, že mohu opět prožívat nějaký čas po Taitově boku. Mnozí tvrdí, že tvoří mé alter ego (ale to je pouze mezi mnou a Taitou).

Egypt mě vždy fascinoval jako křižovatka kontinentů, základ dějin civilizace – všechno se stalo právě tam. Invaze Hyksósů přinesla zmatek a chaos, což umožnilo mé fantazii vyplnit mezery onoho divokého období.

Jedním z mnoha potěšení komunikace s fanoušky je možnost odpovídat na otázky, které mi kladou na sociálních sítích. Chtějí se dozvědět mnohem víc o světě *Řeky bohů*. Když jsem egyptskou sérii dočetl, uvědomil jsem si, že

jsem se ve všech šesti románech natolik soustředil na Taitovo osobní vyprávění a na jeho usilovnou snahu zachránit obě království, že jsem prakticky pominul vedlejší postavu, která by si zasloužila vlastní jeviště a mohla by nabídnout poněkud jiný úhel pohledu na toto mimořádné období.

Snad si vzpomenete na Huiho, mladého banditu, jenž se stane nejlepším faraonovým vozatajem a vycvičí armádu, která znovu dobude egyptský trůn proti Huiho vlastním lidem. Jeho příběh běží paralelně se světem *Řeky bohů* a já věřím, že vás uspokojí i Taitova role, byť jen velmi okrajová. Je to příběh pomsty, kdy Hui intrikuje proti vlastnímu bratru Qenovi. Mějte oči otevřené, aby vám neunikla jiná moje oblíbená postava z *Řeky bohů*. Staří i noví čtenáři zde najdou střípky pokladu, s jejichž osudy se mohou ztotožnit. Doufám, že vás nová série zaujme stejně jako mě, když jsem vytvářel její zápletky a spolupracoval na jejich psaní.

Váš
Wilbur Smith

S ledování pozornými zraky bohů šplhali dva mladíci na vysoký kopec. Na jeho temeni se před nimi otevřela pustá zvlněná krajina osvětlená stříbřitým měsíčním svitem a rozrytá stíny. Od východu vanul čerstvý vítr, který voněl žírnou vegetací bující na obou březích Nilu.

Oba mladí muži byli dlouholetí přátelé. Hui, odvážnější z dvojice, měl na sobě jen krátkou sukénku, v podstatě bederní roušku utaženou v pase, a vystavoval na odiv silné, svalnaté končetiny. V Láhúnu, domově, který za soumraku pokradmu opustili, ho mnozí dosud považovali za dítě. Hui v duchu žehral na své mladistvé rysy vyznařující nevinnost – tváře boubelaté jako jablíčka, na čele a v koutcích úst se nerýsovala jediná vráska. Dítě! Vždyť už mu bylo sedmnáct! Nakrčil nos. Však již brzy těm pomlouvačům ukáže, jak hluboce se mýlili.

„Vidíš to?“ vyjekl Kyky roztřeseně.

Jeho přezdívka znamenala v překladu „opička“, neboť právě toto zvíře připomínal pažemi protaženými až téměř ke kolenům a drobným obličejem s velkýma tmavýma očima.

Hui si přitiskl prst ke rtům. Příkrčil se, natáhl krk a zadíval se k obloze poseté hvězdami. Ano, bohové se neustále dívají, jak ví každý hlupák. Až se pod tíhou těch třpytivých očí zachvěl.

Ležel před ním velkolepý osud, pokud ovšem mu ho ty všemocné síly dopřejí, a dnes v noci učiní první krok na cestě k nehynoucí slávě.

Znovu se ozval tajemný štěkot, který již slyšeli, když stoupali k vrcholu kopce, leč tentokrát hlasitější. Huimu se rozbušilo srdce.

Rozhlédl se po rozeklaných skaliscích, mezi nimiž se vinula stará kupecká stezka, a po zvlněných písečných dunách na západě. Zamžoural k východu a rozeznal nezřetelný třpyt veliké řeky, na jejíž hladině se odrážely blikající hvězdičky.

A znovu zazněl ten nadpozemský štěkot, jakoby přímo za jeho zády. Hui polekaně vyskočil.

„Co to bylo?“ zaúpěl Kyky a s vytřeštěnýma očima se přitiskl k Huimu.

Hui se nuceně zasmál v naději, že svého společníka uklidní. „Neboj se, kamaráde.“

„Vytáhlš nás na tohle osamělé místo daleko od bezpečí domova a teď mi říkáš, abych se nebál?“ drkotal Kyky. „Starci na lavicích u zdí domů povídají, že tyhle kopce jsou prokleté. Procházejí se tu démoni.“

Hui potlačil ostrou výtku, protože Kyky ukázal roztřeseným prstem na siluetu, která se vynořila za skaliskem. Z hlavy tajemné bytosti trčely dva rohy a přeměřovala si je chladně lesklýma očima. A znovu se ozval truchlivý štěkot.

Kyky schoval tvář do dlaní a zavzlykal: „Ach, Hui, přivedl jsi nás do zkázy.“

Hui ztuhl. Zůstane neochvějně stát a neustoupí, i když se mu podlamují kolena, protože tak to dělají velcí vůdcové.

Silueta se dál vztyčovala, až ji měsíc plně ozářil a Hui vydechl úlevou. Ty rohy, co trčely z hlavy, byly ve skutečnosti dlouhé zašpičatělé uši nad úzkým kočičím obličejem a mandlovýma očima – hleděl na pouštní kočku. Viděl ji teprve podruhé v životě, ale už slyšel, že nesycí a nepředou, ale štěkají jako psi.

Pleskl se dlaněmi do stehů a rozesmál se, pak se shýbl pro kámen a mrštil jím po šelmě, aby ji zahnal.

„Jsme vystrašení jak staré báby,“ poznamenal s úsměvem.

„A divíš se?“

„Tato noc je jako stvořená pro velké věci...“

„Spíš pro blázný, které postihne zasloužený trest.“ Kyky zlostně kopl do písku. „Nejspíš nám tu podříznou krk a nechají nás jako hostinu supům.“

Proti tomu chyběly Huimu argumenty, ale obrátil se k příteli s povzbuzujícím výrazem v obličeji.

„Až se vrátíme s darem bohů, budeš zpívat jinou písničku.“

„*Jestli* se vrátíme.“

„Odvalu, Opičko!“ Hui objal kamaráda kolem ramenou. „Naplň své srdce bojovým žárem! Tato noc ti změní život.“ Když viděl, jak Kyky krabatí čelo, spěšně dodal: „Samo-zřejmě k lepšímu. Holky budou před tebou padat na kolena a žadonit, aby sis je vzal. Velcí kluci, kteří tě tak dlouho trápili, se ti budou uctivě klanět. Budeš králem mezi muži. Nenechej si tento okamžik ničím zkalit.“

Kyky zakroutil hlavou. „Je to moc nebezpečné. Měli bychom se vrátit.“

Hui se zasmál, aby zamaskoval frustraci. Čekalo jej ještě mnoho přesvědčování.

„A přijít tak o neskutečně cennou odměnu?“ Vylezl na nedaleký balvan a ukázal ke hvězdám. „Celou oblohu zakryl planoucí oheň, tak to říkal ten starý pouštní tulák. A tam, kde narazil na zem, se písek změnil ve sklo a uprostřed širokého kráteru se objevil černý kámen. Pouštní tulák pojmenoval ten kámen Ka. Ale není jako obyčejné kameny Ka, které se dávají do hrobek, kdepak. Tento Ka je naplněn božskou esencí. Tulák mi řekl, že má kouzelnou moc. Podle některých dává člověku schopnost létat jako pták, když odříká správné modlitby. Jiní o něm tvrdí, že dokáže přivolat duchy, kterým bylo odepřeno místo v podsvětí...“

„To jsou akorát povídky.“ Kyky netrpělivě přecházel sem a tam. „A proč ten pouštní tulák nevyužil ta kouzla pro sebe? Protože mu kámen ukradli. Vykroutili mu ho ze ztuhlých prstů, když všichni, kdo šli za ním, byli pobiti.“ Kyky

zvedl paže k nebi. „Ukradli mu ho tuhýci! Nejkrvežíznivější banditi v celém Egyptě. A ty teď chceš ten kámen ukrást jim. To je přece šílené! Ach, proč jenom jsem tě poslechl?“

Hui se odvrátil a předstíral, že mezi nahromaděnými kameny a prachem hledá stezku. Kyky byl po dlouhé cestě unavený a podrážděný, leč v jeho slovech se skrývalo hodně pravdy. Hui nemohl popřít, že sám bojuje se zlou předtuchou, jež se mu třepetala v hrudi jako polapený ptáček. Přes veškerou hranou odvahy si až příliš dobře uvědomoval rizika spojená s výpravou. Okrást zloděje je jedna věc, ale vkrást se do tábora tuhýků a ukořistit jim nejcennější vlastnictví... Inu, Kyky měl pro jednu pravdu. Je to šílenství.

Zachovej klid, nabádal se v duchu. Jsi odvážný.

Znovu zvedl zrak k obloze a pátral mezi souhvězdími, až našel čtyři Hórovy syny – tam, přesně jak mu je otec ukazoval, když byl Hui ještě malý. Jeho průvodci. Jeho osud. Hned se cítil líp.

Vzpomínal na bílé zdi Láhúnu, kde potkal osamělého pouštního tuláka, jenž žebrol o kousek chleba, aby naplnil prázdný žaludek. Zahalený v černém rouchu a s šátkem na hlavě, obličej ošlehaný větrem a spálený sluncem stejně jako pustiny, jimiž tihle *habiru* putují. Výměnou za okoralou kůrku vyprávěl Huimu o kameni Ka a o přepadení karavany. Hui jen kulil oči, když mu došlo, jaké možnosti před ním tulákovo vyprávění otevírá. Samozřejmě to nemuselo nic znamenat, tyhle kočovné kmeny milují pohádky. Ale pokud by to byla pravda, bohové mu teď nabízeli šanci zmocnit se něčeho většího, než o čem kdy snil – pro sebe, pro svého otce a rodinu, pro Láhún.

Neodvážil se o svém štěstí mluvit veřejně. Khawy, jeho otec, by ho zahnal do jeho pokoje – nebezpečí hrozící při takové výpravě bylo příliš veliké. Bandité zanechali krvavé stopy po celém Egyptě. Ale pak si představil ležení tuhýků skryté v kopcích, ležení plné dívek určených k prodeji do otroctví a stanů přetékajících kořistí z loupeživých nájezdů

po obou březích Nilu jižně od Dáhšúru. Bandité budou bezpochyby opilí po bouřlivé oslavě úspěšného přepadu a sebestjistí, že se jim nemůže nic stát, neboť jim požehnali bohové. Budou vyspávat opilost a ve své otupělosti si určitě nevšimnou dvou krys, které cupitají mezi stany, aby je připravily o nejcennější kořist.

Hui seskočil z balvanu. „Bázlivé srdce nikdy nezíská nic velikého. Ale jestli se chceš vrátit, nebudu ti v tom bránit.“

Kyky se zadíval na pustou, opuštěnou krajinu.

„Sám?“

„Nebo mě můžeš následovat ke skvělému osudu. Jen si to představ – dar samotných bohů. Jaký věhlas získá ten, kdo jej přinese do Láhúnu? Mám to doslova před očima! Na takového hrdinu – nebo hrdiny – dopadne i světlo vznešlosti samotného faraona.“

Kyky nerozhodně sklopil hlavu. „Já jsem se svým osudem spokojený. Hrdina zní mým uším jako nebezpečný titul. Ne. Pověz mi ještě jednou, co získáme tím, že nasazujeme vlastní hrdlo. A ať je to něco, co si můžu vlastníma rukama ohmatat.“

„Bohatství přesahující nejdívočejší sny. Něco požehnaného a tak vzácného, že po tom budou bažit velcí a mocní mužové celého světa. Zaplatí cokoliv, aby to získali. Právě proto se toho pokladu zmocnili pouštní tuláci. Proto jim ho tuhýci ukradli. Chop se příležitosti, Kyky, a budou z nás ti nejbohatší a nejuctívanější obyvatelé Láhúnu. Už nebudeš muset po ničem toužit. Na celém světě neexistuje cennější kořist.“

Než si však mohl Kyky vybrat, ozvalo se křoupání blížících se kroků. Hui vytasil ze záhybů bederní roušky krátký nůž. Netušil, jak zbraň použít k sebeobraně, dosud nikdy s nikým nebojoval. Modlil se, aby odraz měsíčního svitu na měděné čepeli zafungoval jako dostatečný odstrašující prostředek.

Kyky roztřeseně zakňoural.

Z temnoty se vynořila postava a Hui s úlevným zachvěním poznal Qena.

„Bratře!“ zvolal. „Snažíš se nás dva k smrti vyděsit?“

„Tiše!“ odsekl Qen.

Když se před nimi nově příchozí zastavil, Hui viděl, že starší bratr těká očima rozšířenýma strachem a nejčastěji zalétá pohledem na stezku, která vedla k nedalekému ležení banditů.

„Co je?“ zeptal se Hui.

Qen mu sevřel paži. „Musíme se vrátit.“

„Jdou sem tuhýci? Dozvěděli se o našem plánu? Vyku-chají nás a zanechají supů?“ blekotal Kyky v panice.

„Pojďte se mnou.“ Qen se otočil na patě a v předklonu se rozběhl přes kameny.

Hui cítil, jak mu zlá předtucha stále pevněji svírá vnitřnosti. Qen byl vyšší než on, hubený jako jehla a propadlé tváře mu dodávaly vzhled člověka, jenž se už řadu dní pořádně nenajedl. Ale když se zazubil, obličej se mu roz-zářil a vyzařovala z něj radost. Měli stejného otce, ale každého porodila jiná matka. Nejprve si Khawy vzal – zejména z politických důvodů – Qenovu matku Isetnofret, která mu porodila i dceru jménem Ipwet. Hui ji velmi miloval. Potom se však Khawy zamiloval do Kiyi, Huiho matky, která při porodu zemřela. To vysvětlovalo, proč bratři vypadali tak rozdílně. Lišili se však i povahou. Qen byl tvrdý jako balvany, které trčely ze svahu, na němž se právě nacházeli, a když po něčem toužil, šel bezohledně za svým cílem. A v jeho na první pohled křehké postavě se skrývala neobyčejná fyzická síla. Když byli mnohem menší, Hui na vlastní oči viděl, jak bratr seřezal dva starší chlapce, kteří je šikanovali. Jednomu mladíkovi opakovaně mlátil hlavou o zeď domku jejich otce, až mu zlomil nos, vyrazil dobrou polovinu zubů a ze rtů uděl-lal krvavou kaši. A rozhodně mu nechyběla odvaha. Jestliže ho teď něco znepokojovalo, nemohl nad tím jen tak máv-nout rukou.

Hui a Kyky tedy vyrazili za Qenem a všichni tři běželi bok po boku, jak to dělávali od dětství. Těm dvěma Hui věřil

víc než komu jinému, pouze jim byl ochoten se svěřit se svým velkým dobrodružstvím. Za celý život nestrávili snad ani jeden den odděleně. Kdysi dávno pobíhali uličkami Horního města a proháněli bičíkem káču nebo se hádali u kuželek. Dnes se z nich málem stali zloději a hrdinové. Bylo jen správné, že dnešního večera šli do akce všichni tři společně.

Qen vpředu zpomalil a zastavil se na počátku stezky, která vedla vyschlou strouhou mezi dvěma vysokými skalisky, pak se zadíval vzhůru.

Hui sledoval směr jeho pohledu. Na pozadí hvězdnatého oblohy se rýsovalo šest postav, které jako by plavaly nad zemí a třepotaly se ve větru, jenž bičoval vrcholky skalisek.

Hui zprvu nechápal, co vlastně vidí, zato Kyky znovu napjatě zasténal a vytřeštil oči. Jeho rty se pohybovaly v němém modlitbě a pak v hrůze odvrátil hlavu.

Hui se nenápadně přiblížil těsně k bratrovi a oba mlčky zírali k hřebeni kopce.

Na laně napjatém mezi dvěma skalami viselo šest mrtvol. Na měkkém mase tváří již hodovali luňáci a kánata, dočista oklované lícní kosti a čelisti se v měsíčním svitu bělavě leskly, nažloutlé zuby se šklebily v odporne grimase. Ale největší hrůzou hochy naplnily prázdné oční důlky, hluboké a černé jako jámy *Duatu*, Říše mrtvých.

Kyky se svezl na kolena a horečně si mnul ruce.

„Tuhýci nemají nejmenší úctu k duším svých obětí,“ zašeptal Qen.

Díval se do temných očních důlků nejbližšího mučedníka.

„Varování,“ opáčil Hui.

Sdělení bylo jasné: vetřelce nečeká nic než smrt.

K pomrkávajícím souhvězdím spirálovitě stoupaly zlaté jiskry. Noční vítr sice posledním zuřivým poryvem uhasil táborový oheň a sfoukl nesmělé plamínky, ale v závějích šedého popela zazářily žhavé uhlíky. V jejich matném, mi-

hotavém světle se rýsoval shluk vysokých, hranatých stanů. Mezi nimi zazněl pláč jedné ze zajatých dívek, který však stejně rychle zase umlkl.

Tábor ůhýků podřimoval pod lampou měsíce v úplňku.

Huimu vnikl do obličeje zatoulaný obláček kouře a vehnal mu slzy do očí. Na jazyku přímo cítil nasládlý odér ovčího trusu a slámy, jejichž směs zde sloužila jako palivo. Jak dlouho už leží na břiše na plochem skalisku a pozoruje ležení banditů, zatímco Kyky a Qen vedle něj se sotva odvažují dýchat? Připadalo mu to jako celá věčnost. Ale právě teď zřejmě nastala nejvhodnější chvíle, přestože je bolela natlučená žebra a kolena a lokty měli rozedrané a samou krev, když se plazili po skalnatém povrchu jako zmije, aby je v měsíčním svitu nikdo nezahlédl.

Egypt kdysi býval nejmocnější říše na světě. Takhle to Hui slyšel od svého otce, guvernéra provincie, když promlouval ke shromážděným hodnostářům. Nyní však byl ze všech stran obklíčen šakaly a dobří lidé žili ve stálém strachu. Jejich panovník neměl dědice ani sílu udržet veliký dům Egypta pohromadě. Z chaosu pak povstal falešný faraon a činil si nárok na území při dolním toku Nilu, kde dominovali jeho vojáci. Na západě vládli Libyjci spolu s pouštními tuláky *habiru*, sami lumpové a hrdlořezové. Nebyli to Egypťané, ale cizinci, nepatřili k této zemi a nikdy nebudou. A na východě zkoušely pevnost a odhodlání egyptských obránců krvavé hordy barbarských Hyksósů. Hui už mockrát slyšel děsivé líčení krutosti těchto hrozných válečníků a modlil se, aby se nikdy s žádným nesetkal.

Ale jak poslouchal svého otce, vypadalo to, že největší strach vzbuzují ůhýci.

Tyto lupičské bandy, každá vedená vlastním náčelníkem, terorizovaly celé povodí Nilu. Bandité útočili za denního světla, dokonce i uvnitř městských hradeb, a zabili každého muže, ženu či dítě, kteří se jim postavili do cesty. Beztrestně si vzali, čeho se jim zachtělo, a zmizeli v divočině, aby

naplánovali další nájezd. Khawy bědoval nad slabostí královských úředníků, kteří nedokázali nic, aby pohnali ťuhýky před soud.

„Ťuhýci se staví proti samotnému státu a nikdo se jim neodvážá odporovat,“ šeptal tehdy Khawy. „Neznají soucit ani slitování. Ti zabijáci by podřízli krk vlastní matce, kdyby v tom viděli zisk.“

A teď tu Hui ležel v temnotě a troufal si vyzvat ťuhýky na souboj. Kyky měl asi pravdu, když jeho nápad označil za šílený. Ale představa bohatství, jež mu padne do rukou, až se vrátí s kamenem Ka – obrovský palác, který by mohl vlastnit, větší než otcův dům, armáda otroků, úrodná pole, obdiv... Takový život stojí za jakékoliv riziko.

Jeden stan byl větší než ostatní. Stál blízko ohně, aby se jeho obyvatelé mohli za nočních hlídek ohřát. V stříbřitém měsíčním svitu vypadal šedivě, ale Hui si ho uměl představit v přepychovém purpurovém odstínu, jenž by odpovídal rezidenci muže natolik mocného, aby tuto metlu pouště vedl. Na vrcholku plátěného obydlí se třepetala vlajka, na níž se černé pruhy táhly napříč přes barevné pole. Krvavě červené? Takový odstín by si mladík vybral.

Hned vedle velitelského stanu stál jeden o něco menší, i když pořád rozměrnější než příbytky odpočívajících bojovníků. Jistě je určen k ukládání kořisti, usoudil Hui, aby náčelník ihned zjistil, kdyby se některý z jeho mužů pokusil něco ukrást pro sebe. Pokud se nemýlí, právě tam musí zaměřit svou pozornost. Natáhl prst a v duchu si narýsoval cestu mezi menšími stany.

„Prosím,“ sykl Kyky. „Ještě si to jednou promysleme.“

„Jestli chceš, klidně se vrať k matce,“ usadil ho Qen ledovým tónem. „Ať ti utře dětské slzičky.“

Hui položil ruku na kamarádovo rameno.

„Teď není vhodná chvíle k ústupu, Opičko,“ zašeptal. „Máme přece na dosah ruky tu nejskvělejší kořist.“

Kykyho tvář nabyla v měsíčním svitu barvu vychladlého popela, oči upíral do prázdna. Dokáže překonat strach a udělat, co se od něj očekává? Hui si tím nebyl jistý.

Vybavil si hrůzu nahánějící výstrahu v podobě oběšených obětí tuhyků, a jako by ho do nosu udeřil zápach hnijícího masa.

Cítil, jak mu srdce buší v hrudi, a nechutný uzel ve vnitřnostech se ještě více utáhl. Když se radili ve stínu kopule otcovského domu, připadalo jim, že jeho plán nemá chybu.

„Nejsme žádní válečníci,“ vyhrkl Kyky. „Jsme blázni, co se moc smějí a padají, když se opijí, a holkám pořád říkají špatné věci.“

Má pravdu, pomyslel si Hui. Jenomže tohle je jejich jediná šance stát se někým jiným.

Chudák Kyky, pořád je z něčeho vystrašený. Huimu se mladšího kamaráda zželelo. Přece ho nemůže zatáhnout do další mizérie, jako kdyby si jich ve svém krátkém životě neužil už dost. Leželi natažení v prachu a Hui se ohlédl na Qena.

Starší bratr se zvedl na loktech, obličej rozpálený nechutí a odporem.

„Matka mi říkala, že bohové mají plán pro všechny lidské bytosti,“ prohlásil tvrdým, důrazným tónem. „Odhalují ho ne rychle jako úder blesku, nýbrž pomalu, jako když vítr postupně odvívá písek ze zasypané zlaté desky. Proto si člověk božského záměru mnohdy ani nevšimne. A právě tak si to bohové přejí. Chtějí, aby lidé neustále dávali pozor na známky jejich přítomnosti. My teď stojíme na vidlicovitě křižovatce. Jedna cesta vede k našemu osudu, druhá k místu, kde nás bohové potrestají za naši slepotu. A na této stezce by nás do nejdelší smrti nečekalo nic jiného než dřina a utrpení.“

Hui cítil, jak se mu ježí vlasy v zátylku. Ano, přesně tak se cítil, i když by to sám nedokázal tak věrně a výmluvně vyjádřit, natož zabalit moudrostí Qenovy matky Isetnofret.

Qen sjel pohledem oba druhy. „Toto je naše chvíle.“

Hui přikývl. „Naše volba. Život v dřině, nebo život v radosti.“ „Můžete mi zaručit, že je to správné rozhodnutí?“ zakňoural Kyky.

„Já o tom nepochybuju,“ ujistil jej Hui.

Ovšem tak blízko lupičského ležení nebylo možné popírat realitu.

V ohni zapraskalo.

Vidlicovitá křižovatka. Stezka k osudu.

Hui zamžoural do oblaku dýmu a spatřil strážce schouleného za písečnou dunou. Zdálo se, že je sám. Proč by jich ostatně mělo být víc? Na tuhle bandu hrdlořezů by se přece neopovážil zaútočit nikdo s kapkou zdravého rozumu v hlavě.

Strážce se ani nehnul, připomínal jeden z balvanů na úbočí kopce. Nohy si přitáhl k tělu a opíral se čelem o kolena. Spal. Bohové se na ně usmáli.

Qen se zadíval na měsíc. „Je moc světla. To jsme sem mohli přitancovat v pravé poledne.“

„V pravé poledne by naši hostitelé nevyspávali opilost,“ namítl Hui. „Buď dnes v noci, nebo nikdy.“

Zašli už příliš daleko, aby se vrátili. Už brzy zjistí, jaký plán si pro ně bohové připravili.

Hui se zadíval oběma druhům do očí, pak přikývl a začal se plazit ke stanu s kořistí. Neustále sledoval spícího strážce. Spíš vycítil, než slyšel, že ho Qen a Kyky následují.

Rozedřené lokty a kolena ho nesnesitelně pálily, ale pomalu se plížil ke svému cíli, tichý jako duch mrtvého. Tuhýci jsou sice opilí, ale takoví lumpové určitě spí s jedním uchem nastraženým a s rukou na jílci meče.

Hui se doplazil k pruhu měsíčního stínu při okraji tábora a počkal na své společníky. Z nejbližšího stanu burácelo hlasité chrápání.

Přiložil si dlaň k uchu. Musel si dávat pozor i na ten nejmenší hluk způsobený bandity, kdyby se někdo z nich najednou probudil.

Nastal okamžik největšího nebezpečí.

Ve spáncích mu bušila krev, když se těsně při zemi plazil kolem stanu. Táborák na konci bludiště stanových kolíků a napínacích šňůr pohasínal a okruh naoranžovělé záře se zmenšoval. Nikdo se ani nepohnul.

Za chvíli se už Hui krčil před vchodem do stanu, v němž podle jeho přesvědčení bandité přechovávali naloupenou kořist. Když se ujistil, že zevnitř slyší jen absolutní ticho, dotkl se tří kožených řemíků, jimiž byla upevněna chlopeň kryjící vstup. Hbitými pohyby všechny smyčky uvolnil.

Cítil na sobě Qenovy a Kykyho oči. V duchu se obrnil proti překvapení a odsunul chlopeň.

Temnotou ve stanu pronikl pruh tlumeného světla táboráku. Uvnitř Hui viděl uskládněné po pás vysoké koše spletené z rákosových stvolů, vedle nich množství hliněných hrnců. Jeden koš přetékal stříbrnými amulety a měděnými destičkami, třpytnými náhrdelníky se vsazenými lazurity a členkami zdobenými drahokamy, bezpochyby ukořistěnými od nejbohatších obětí loupeživých nájezdů. Víko jednoho hliněného hrnce sklouzlo na podlahu a Hui uvnitř spatřil obilná zrna. Ve vzduchu voněl ušlechtilý olej. Nashromážděné zboží mohli bandité vyměnit za cokoliv, po čem jejich srdce zatoužila.

Hui vklouzl do stanu, Qen a Kyky hned za ním.

Chlopeň u vchodu nechali lehce odklopenou, aby jim zář skomírajícího ohně usnadnila prohlídku, a vplížili se mezi nashromážděný lup. Qen postupoval systematicky od jednoho koše k druhému, pokaždé nadzvedl víko a nahlédl dovnitř.

Kyky se zdržoval u vchodu do stanu a nevšímal si, že na něj Hui netrpělivě mává, aby se také zapojil do pátrání. Ukázal na koš ozářený jantarovým přísvitem, jenž pronikal mezi chlopněmi, téměř jako kdyby jej pro ně osvětlili bohové. Pletená nádoba stála osamocená na volném místě, podivný pohled v záplavě uskládněné kořisti.

Hui pochopil, čeho si Kyky všiml. Koš tam byl umístěn záměrně a pečlivě a vedla k němu volná cesta, aby bylo možné jeho obsah kdykoli zkontrolovat. Hui se na přítele zazubil. Kyky byl z nich tří vždycky nejchytřejší.

S rozbušeným srdcem zaváhal s rukou nad víkem koše. Snad za to mohla jeho pověřivost, ale cítil chladnou sílu vyzařující z proutěné nádoby. Na předloktích mu naskočila husí kůže a myslí mu projel záblesk děsu z toho, že by měl víko zvednout a zahledět se na předmět, jenž byl ve spojení se samotnými bohy.

Opatrně nadzvedl víko.

Nezaburácel hrom, nezablesklo se. Ale jak Hui zíral do stínů, uslyšel v hlavě podivné hlasy, jež hovořily jazykem, který sice nepoznával, ovšem vycítil z něj hrozivý význam. Tohle bylo to pravé místo.

Zašeptal modlitbu a roztřesenou rukou sáhl do koše. Konečky prstů pohladily cosi tvrdého, zabaleného v něčem, co mu na omak připomínalo nejjemnější plátno. Vtom Hui koutkem oka postřehl v hloubi koše jakýsi pohyb a s tlumeným výkřikem uskočil.

Z koše se vymrštil zvlněný obrys. Před Huim se houpala hlava kobry s roztaženou kápí, zdobenou černými a stříbrnými skvrnami, jež se ve světlíku ohně hrozivě třpytily. V široce rozevřené tlamě kmítal rozeklaný jazyk, nad ním se leskly jedové zuby.

Hui ztuhl hrůzou, očarovaný pružným vlněním hadího těla. Kdysi na vlastní oči viděl umírat muže pomalou a bolestnou smrtí po jediném uštknutí těch děsivých zubů.

Kyky varovně zasykl a máchl rukou ke vchodu do stanu. Ale nejhorší bylo, že Hui mimovolně vykřikl! Byl až příliš sebevědomý a teď je všechny odsoudil k záhubě.

Odskočil a přikrčil se. Kobra se po něm vymrštila, ale smrtenosné zuby cvakly do prázdna. Hui prudce vykopl a koš se s praskotem převrátil. Had z něho vyletěl, jeho smotaný

ocas se zaleskl jako roztavený kov, a vzápětí se ztratil ve stínech.

Hui pohotově sáhl hluboko do koše a vylovil z něj kořist. Musel si však být jistý. Rychle rozbil jemné plátno a pozvedl důlkovitý černý kámen s vroubkovanými hranami, velký asi jako mužská hlava. Chlapec úžasem vytřeštil oči a zalapal po dechu, ale hleděl na kámen Ka jen prchavý okamžik. Rychle ho opět zabalil a přitiskl k hrudi, pak se překrčený přiblížil ke vchodu. Venku zněla ozvěna výkřiků, od hranic ležení se ozvalo pískání. Jakmile vyjdou ze stanu, tuhýci se na ně vrhnou. Ovšem uvnitř také čekat nemohli. Stan s kořistí bude první místo, které bandité prohledají.

„Ty blbče!“ vyštěkl Qen. „Všechny jsi nás zabil.“

„Musíme pryč,“ nabádal Hui. „Bohové nás pohlídají.“

Oběhl oba druhy a vyřítit se do kouřového šera.

Stačil jediný pohled, aby mu krev ztuhla v žilách. Z okolních stanů se vynořovaly hlavy banditů, kteří mrkáním zaháněli poslední pavučiny spánku. Tu a tam se již potácelo několik tuhýků, kteří pátrali po příčině hluku, jenž je vytrhl ze snů.

Jeden z nich držel v ruce bronzový meč a blížil se ke stanu s kořistí. Když spatřil Huiho s kamenem Ka, obličej mu ztuhl v šoku a pak se zkřivil vztekem. Jeho ústa vyrazila varovný výkřik, který jako by se nesl až k nebesům. Vzápětí tábor vybuchl divokou aktivitou, jako když rozkopnete hemžící se mraveniště.

Hui divoce prchal. Zdálo se mu, že cesta, kudy pronikli do tábora, je volná. Měli tedy naději, byť velmi chabou.

V běhu přeskakoval upevňovací šňůry stanů, jeho nohy kmítaly mezi kolíky. Instinkt ho hnál dopředu.

Kdosi za jeho zády křičel, že byli okradeni, že zmizel kámen Ka. Zaburácel další výbuch vzteklého jakotu.

Těsně za ním sípal Kyky, jako když uniká pára ze zakrytého hrnce, bublajícího nad ohništěm.

Právě míjel okraj tábořiště, když uslyšel náraz a výkřik. Bleskurychle se otočil. Nebyl to Opička, kdo zakopl a spadl, nýbrž Qen. Kyky běžel před jeho starším bratrem a těsně u Huiho se smykem zastavil a zpola se otočil.

Na pozadí svitu uhasínajícího ohně se rýsovaly siluety tuhýků, kteří se rychle sbíhali a mávali krátkými meči. Jednolitě výkřiky se slévaly do řevu, který připomínal hladového lva.

Qen se namáhavě zvedal, ale to už horda banditů vyrazila za uprchlíky.

Huiho bratr! Bratr, jehož miloval snad nejvíc ze všech!

Než se Hui dokázal pohnout, Kyky se vrhl dozadu, přeskočil zrádnou napínací šňůru, popadl Qena za zápěstí a jediným trhnutím ho postavil na nohy. Qen zavrával a padl menšímu hochovi do náruče.

Ale už bylo pozdě, tuhýci se dostali těsně k nim.

Na kratičký okamžik se Qen a Kyky zahleděli jeden druhému do očí. Hui nerozpoznal, co ten němý rozhovor znamenal, snad děkovnou modlitbu za přátelství, možná vědomí, že je čeká společná smrt jako bratry, příbuzné si všim kromě krve.

Qen sevřel Kykymu ramena v posledním objetí... A potom jej prudce otočil, pozvedl a hodil ho proti pronásledovatelům.

Hui zůstal jako omráčený. Dosud nikdy nezažil, že by Qen projevil zbabělost, nikdy nedal najevo pohrdání životem jiného člověka, a už vůbec ne toho, kdo mu byl stejně blízký jako pokrevní příbuzný.

„Bratře, cos to udělal?“ zaúpěl tiše a snažil se pochopit scénu, jež se odehrávala před jeho očima. Ke Qenovi vždycky vzhlížel pro jeho odvahu a sílu. Avšak toto nebyl bratr, kterého znal!

Kyky se s mávajícemi pažemi ve vzduchu otočil a Hui viděl, jak jeho obličej ztuhl děsem, když si uvědomil, jaký osud ho čeká.

Hui vykročil, aby mu pomohl, ale pak se zarazil. Co by asi tak zmohl? Byl bezmocný.

Kyky zavadil nohou o napínací šňůru a spadl na záda. Ťuhýci se na něj vrhli se zuřivým vytím.

Hui couval a žaludek se mu křečovitě zvedal odporem. Do vítězného hulákání banditů pronikaly výkřiky jeho přítele. Neurvalé ruce Kykyho postavily, kolem krku se mu ovinula svalnatá paže, připravená zlomit malému nešťastníkovi vaz. Jiný ťuhýk jej popadl za zápěstí a strhl mu je dozadu, zatímco pět nebo šest banditů mu opřelo o hrud' hroty svých mečů, aby ho na povel prokláli.

Qen přiskočil po bok Huimu, ale ten se odvrátil, nedokázal se na bratra podívat. A když ho Qen popadl za paži, aby ho odtáhl, prudce se mu vytrhl. Ztuhlý úděsem se nemohl dát na útěk a ponechat kamaráda krutému osudu, přestože dobře věděl, že pokud zůstane, bezpochyby sám zemře.

Ťuhýci jako by vycítili jeho vnitřní muka a mnohé obličejy se roztáhly v pohrdavém úšklebku. Věděli, že mají navrch, a zvolnili krok, se zajatým Kykym uprostřed pomalu postupovali ke zbylým dvěma narušitelům. Posmívali se jim, lákali je, ať se přiblíží.

„Stůjte!“ zaburácelo nad tábořištěm a všichni zmlkli. Ťuhýci se zastavili na vzdálenost pohodlného hodu oštěpem od Huiho a Qena.

Mezi tlačícími se bandity se uvolnila ulička a Hui zaostřil pohled na postavu, která jí procházela. Vysoký štíhlý muž měl kůži vypálenou pouštním sluncem do mahagonového odstínu. Hui zaznamenal černé oči nad zobákovitým nosem a poznal, že tomu muži koluje v žilách krev *habiru*. Dlouhán se usmál a v hustém zvlněném plnovousu zazářily bílé zuby.

Zastavil se před roztřeseným Kykym. „Víš, proti komu ses postavil?“ pronesl arogantním tónem jako člověk, jemuž se dosud nikdo neodvážil odporovat. „Jmenuju se Krutý Basti a to přízvisko nosím z dobrého důvodu.“

V Huim by se krve nedořezal. To jméno znal, stejně jako pověst, která se s ním pojila. V Láhúnu je ostatně znal každý. Basti měl na rukou krev mnoha stovek mužů, žen a dětí. Již

déle než pět let tento loupežnický baron ničil jednu karavanu za druhou a zcela ochromil obchodní styky s východními oblastmi. Napadal měděné doly a meče jeho podřízených pobíjely všechny horníky. Masakroval otroky na úrodných polích podél Nilu, až půda zrudla krví. A jako by mu nestačilo zabít ty, kdo na polích pracovali, pokaždé spálil i všechnu úrodu, jen aby dál mučil bezbranné obyvatelstvo. Na úrodné půdě dnes rostl jen plevel, jak popisovali obchodníci, jimž se podařilo dostat do Láhúnu.

„Krutý“. Příléhavé označení.

„Pusťte mého kamaráda,“ zvolal Hui nejistým hlasem.

„Nech ho být,“ zašeptal Qen. „Už teď je mrtvý. Ale my si pořád můžeme zachránit krk. Jsme mnohem rychlejší než ti nemotorní ťuhýci a oni to dobře vědí. Jsme mladší a v žilách nám koluje oheň. Když se teď rozběhneme, nikdy nás nedohoní.“

Jak chladně zněl bratrův hlas. Takto mluvit jej Hui nikdy dříve neslyšel.

Basti vyštěkl rozkaz a paže svírající Kykyho krk povolila stisk a vzdálila se. Loupežnický baron přiložil chlapci k hrdlu zakřivenou čepel. Ostří rozřízlo kůži a z rány vytryskla krev. Kyky se rozplakal.

„Dej mi předmět, který držíš v rukou, a já projevím velkorysost,“ pokračoval vůdce banditů.

Hui stále svíral kámen Ka zabalený v plátně.

Náčelník bandy ťuhýků byl natolik chytrý, aby si uvědomil, že v tomto mají oba zloději jistou výhodu. Qen měl pravdu – mládí jim dávalo rychlost, jakou by pronásledovatelé nedokázali vyvinout. Snadno mohli zmizet v temnotě pouštní noci a Basti by svou kořist už nikdy nespátral. Proto byl ochoten vyjednávat.

„Nechám vás všechny naživu a budete moci svobodně odejít. Toto je dar, který nenabízím hned tak každému nepříteli,“ pokračoval Basti. „A každému z vás dovolím vzít si váček stříbra, aby všichni věděli, že krutost lze zmírnit

laskavostí.“ Zkřivil rty do přísného úsměvu, v němž nebyla ani stopa vlídnosti.

Huimu vyschlo v ústech. Ani na okamžik tomu krvežíznivému banditovi nevěřil. Ale co může dělat? Viděl, jak se v měsíčním svitu lesknou na tváři přítele hořké slzy, a pokusil se vžít do jeho kůže. Co se asi Kykymu teď honí hlavou?

Pozvedl ranec s kamenem Ka, jehož tíha jako by jej ochromovala.

Basti se zazubil. Pokývl hlavou a dva muži vyrazili, aby převzali dar bohů. Hui tiše pohyboval rty, modlil se za záchranu života. Věděl, že by měl utéct, ale nedokázal odtrhnout pohled od Kykyho vyděšeného obličeje.

Vedle sebe cítil, jak starší bratr ztuhl. Snad se ho zmocnil pocit viny za zbabělý čin, jehož se dopustil.

„Nemám jinou možnost než kámen Ka vrátit,“ zamumlal Hui.

Když Qen neodpověděl, střelil po něm pohledem. V bratrových očích spatřil podivně rozostřený výraz.

Náhle po něm Qen skočil jako útočící krajsa, uchopil kámen a vykroutil ho bratrovi ze sevření. Hui se domníval, že chce kořist předat ťuhýkům výměnou za jejich svobodu, avšak Qen se místo toho otočil a prchal z tábora.

„Blázni!“ zařval Basti. „Toto není hra!“

Švihem ruky přejel Kykymu po hrdle, z něhož vytryskla krev. Huiho přítel zachraptěl, podlomily se mu nohy a po zádech spadl mezi bandity. Hui tak byl ušetřen pohledu na hrůzu jeho posledních okamžiků.

Zaplavila jej vlna zoufalství, až se bál, že ho připraví o rozum. Jenomže Basti zvedl ruku a trhl jí dopředu. Ťuhýci na jeho pokyn vyrazili jako smečka loveckých psů, jimž jejich pán uvolnil obojek, hulákali a krvežíznivě vyli.

Hui se bleskurychle otočil a dal se na útěk. Mezi stíny sotva rozeznával siluetu prchajícího bratra, která mizela v pustině, a pustil se za ní.

Ve víru žalu mohl myslet jen na to, že Kyky byl z nich nakonec ten nejodvážnější. A on ho ve své zbabělosti zabil.

Ale hnal jej živočišný pud sebezáchovy a Hui uháněl ze všech sil, lítostivé myšlenky zahnal šílený strach. Za zády mu burácely hlasy pronásledovatelů, kteří si nedají pokoj, dokud ho nezabijí.

Obzor před prchajícími mladíky protála karmínová stuha. Huiho pálily plíce a nohy se mu třáslly jako v horečce. Qen klopýtal a vrávoral jako opilý. Jak dlouho ještě dokážou utíkat, než je vyčerpání srazí na kolena a přijde neodvratný konec?

Za nimi duněly kroky pronásledovatelů, osudové jako samotná smrt. Hui slyšel jejich bojový křik a věděl, že se nikdy nezastaví, natož aby se vrátili do ležení. Kámen Ka byl příliš cenná kořist, aby se ho jen tak vzdali. Basti Krutý by jistě požadoval hlavu každého muže, který by nedostal svému úkolu. Strach a slíbená odměna, dvě mocné síly, které ženou muže vstříc osudu.

Bandité se přibližovali. Ťuhýci byli tvrdí muži zvyklí na strádání a zocelení dlouhými pochody pod žhavým sluncem. Po znásilnění takové spousty žen a zavraždění tolika dětí jim srdce ztvrdla na kámen.

Když Hui a Qen vyrazili z tábora supů pouště, bohové se na ně usmívali. Noční temnota je rychle pohltila. Vrhali se mezi rozeklaná skaliska a ztráceli se z dohledu, pak využívali krytí za balvany a nečekaně měnili směr. Získali tím trochu času, protože ťuhýci museli hledat jejich stopy. Potom zamířili přes suť na úpatí kopců směrem k Láhunu, přestože věděli, že jejich domov leží příliš daleko, než aby mohli doufat, že ho dosáhnou dříve, než je slunce spálí na uhel a únava srazí na kolena. Vtom však Hui ucítil na tváři závan větru, který s každým okamžikem sílil, a v hlavě mu vzklíčil plán. Výsledek byl na vážkách, ale nic jiného neměli.

„Něco mě napadlo,“ zasípal.

Vítr přešel ve vichřici a nad pustinou propukla prašná bouře. Zrnka písku se jim zabodávala do tváří. Odmotali pruh látky, který vždy nosili uvázaný kolem pasu, a zakryli si jím ústa a nos, sklopili hlavu, aby si chránili oči.

Hui se vrávoravě probíjel proti větru a mával na bratra, aby mu naznačil směr, neboť v hukotu bouře by nebylo slyšet ani slovo. Napínal síly a v divokých poryvech se snažil postupovat co nejrychleji. Mračna zvířeného prachu zaclonila měsíc a ustupující noc se změnila v černočernou temnotu. Vítr navíc milosrdně zavál jejich otisky pískem.

Hui se nechal vést instinktem a mířil k řadě špičatých balvanů, které trčely ze země jako tesáky obrovské šelmy pohřbené v písku. Protáhli se mezi skalisky a na druhé straně horninového výchozu se nechali vést řadou balvanů východním směrem. Nil a civilizace, jež pulzovala na jeho březích, ležely blíž než jejich domov. Hui usoudil, že by se mohli ztratit v osadách při břehu řeky. Pak už by se nějak domů dostali.

Byla to jejich jediná naděje.

Když už nic jiného, nečekaným manévrem znovu získali trochu času. Jak se prašný mrak vzdaloval na východ a ryk větru utichal, uprchlíci opět uslyšeli chraplavý křik pronásledovatelů, který se vzdaloval k západu. Hui věděl, že nepotrvá dlouho a tuhýci si uvědomí svůj omyl. Modlil se, aby jim to stačilo.

Běželi k východu, k nilskému břehu. Přelézali skaliska a konečně dorazili k úpatí poslední řady kopců. Zdálo se, že jsou zachráněni.

Bohužel ne nadlouho. Hui opět zaslechl volání lovecké smečky a srdce mu pokleslo. A také si uvědomil, že pokud mají zemřít, musí nejdřív konfrontovat svého bratra. Zastavil se.

Odvázal si látku z úst a řekl: „Jaks to mohl udělat, bratře?“ Hlas se mu roztrásl a musel potlačit vzlyk. „Vždyť jsi Kykyho v podstatě zavraždil! Předhodils ho těm zabijákům!

Byl náš přítel. Byl náš přítel od chvíle, kdy jsme se sotva naučili chodit. A ty jsi ho odvrhl, jako kdyby pro tebe nic neznamenal...”

Qen si zdviženou paží vyžádal ticho. Mezerou mezi záhyby látky Hui pozoroval bratrovy oči a v té chvíli jej vůbec nepoznával.

Qen si pomalu stáhl šátek z úst.

„Basti by nikdy nenechal Kykyho odejít a ty to dobře víš. Byl mrtvý v okamžiku, kdy se pro mě vrátil. Budu mu navždy vděčný za jeho obět...”

„Oběť! Tys ho té uslintané smečce *předhodil!*“

„Lepší, když zemřel jen jeden z nás, než bychom zahynuli oba.“

Huimu se nad tím necitelným prohlášením zvedl žaludek. Věděl, že Qen je tvrdý a ambiciózní, ovšem naprostá bezohlednost, kterou v té chvíli projevil, ho šokovala. Pochopil, že Qen měl tuto vlastnost celou dobu v sobě a že vyvěřela na povrch právě v okamžiku, kdy mu instinkt poradil, co má udělat, aby přežil. Kykyho život pro Qena nic neznamenal. Jak je možné, že si Hui této bratrovy charakterové vady dosud nevšiml?

Zdálo se mu, jako by se svět pod jeho nohama rozhoupal. Už nikdy nedokáže Qena vnímat ve stejném světle. Vzájemný svazek mezi nimi praskl a už se nikdy neobnoví. Ale znepokojovalo ho ještě něco jiného.

Měla by promluvit spravedlnost? Pomyslel na Kykyho matku a na žal, který ji zahltí, až se dozví o smrti milovaného syna.

Dokáže v sobě do konce života nést Qenovo tajemství a pocit viny, jenž ho bude užírat? Bratrův čin odepřel Kykymu záhrobní život. Pohřební obřady ubohého hochy nikdy nepostrčí přes práh podsvětí. Měl by Hui všechno prozradit, aby alespoň maličko napravit spáchané zlo? Může zradit vlastního bratra?

„I kdyby ses kořisti vzdal, Basti by neprojevil ani špetku milosrdenství“, říkal právě Qen. „Teď už bychom všichni tři

viseli na tom laně s ostatními oběťmi jako varování pro ty, kdo by se opovážili proti němu vystoupit, a supi by požírali naše vnitřnosti.“ Kývl na raneček, který si Hui tiskl k hrudi. „Pořád ho máme. Pořád můžeme získat slávu, pro kterou jsme si přišli. Pořád máme věc, pro kterou by mocní muži zabíjeli, jen aby se jí zmocnili, protože je klíčem k nezměrnému bohatství. Pořád žijeme. A pořád máme svůj osud.“

„Ale Kyky...“, protestoval Hui.

„To tys ho zabil, bratře. Ty,“ zavrčel Qen. „Tys ho přesvědčil, aby se přidal k té šílené výpravě. Očaroval jsi ho povídkami o bohatství a slávě. A namluvils mu, že ať se stane cokoliv, bude v bezpečí. Pokud je Kykyho smrt něčí vina, pak tvoje. Zabila ho tvoje nenasytná chtivost velkých věcí, ne já.“

Qen se otočil k bratrovi zády. Už mu neměl co říct.

Hui cítil, jak ho v očích štípou slzy. Obvinění se mu vpá-lilo do srdce a v hloubi duše věděl, že svou vinu nemůže popřít.

Huimu se při každém kroku podlamovaly nohy. Qen se ký-val ze strany na stranu. Oba byli smáčeni potem, který jim vsákl do krátkých sukýnek a štípal je v očích, jak zemský povrch spaloval sluneční žár. Brzy jim vysaje ze svalů poslední zbytky sil.

Hui se trhaně nadechl a jeho chřípí zaznamenalo nový pach.

„Počkej,“ zachraptěl a Qen se po něm ohlédl. „Nadechni se nosem.“

Qen přimhouřil oči a po tváři mu přelétl prchavý úsměv.

„Řeka!“

Hui doslova cítil na patře slabou vůni vegetace a vlhké hlíny, ale bylo to jako drobek chleba pro vyhladovělého. Ťuhýci se za nimi dosud neobjevili, ale určitě se rychle blíží, neboť Hui slyšel dusot jejich nohou. Při troše štěstí se jim snad podaří schovat se někde na hustě osídleném břehu Nilu.

Jakýmsi zázrakem v sobě našli dost sil, aby se klopýtavě rozběhli. Po chvíli si Hui zastínil oči před oslňujícími slunečními paprsky odrážejícími se od hladiny Nilu. Plíce mu naplnila vůně mohutné životodárné řeky.

Vrhli se do žírné zeleně, do svěží houně obdělávaných polí, na nichž dřeli otroci spálení sluncem dočerna. Nad dřevěným pluhem taženým krávou se hrbil muž v suknicí a v šedě lemovaném klobouku spleteném z rákosy. Zvedl hlavu od dřiny, zadíval se na dva mladíky, kteří mu podupali okraj pole, a hlasitě zanačoval.

„Mohli bychom požádat o pomoc farmáře,“ zasípal Qen.

Jak málo chybí, aby padl na kolena a čekal, až mu na šíji dopadne čepel meče? pomyslel si Hui.

Přehodil si zabalený kámen Ka z ruky do ruky. Zdálo se mu, že je teď mnohem těžší.

„Myslíš, že farmáři kvůli nám odloží nástroje a postaví se proti hordě krvežíznivých banditů? To spíš utečou na druhou stranu, a rychleji než krysy prchající ze sýpky.“ Hui uchoopil bratra za loket a táhl ho dál. „Neboj se. Mám jiný plán.“

Žádný ale neměl.

Poblíž řeky klečeli farmáři na hrázích a kontrolovali otvory, kudy bude za příštího období záplav proudit voda přinášející černé nánosy úrodné hlíny. Hui se rozhlížel po nějakém úkrytu, ale území u řeky bylo příliš ploché a příliš udržované a jediný stín poskytovaly shluky datlových palem.

„Třeba tam jsou vojáci,“ nadhodil Qen hlasem rozechvělým zoufalstvím.

Hui si ho nevšímal. Poslouchal praskání vahadel vodních čerpadel, na nichž visela vědra na vodu vyvažovaná dlouhými rameny, která farmáři používali k zavlažování svých polí, ale teď i tento zvuk přehlušily divoké výkřiky pronásledovatelů.

Na nilském břehu se Qen vyčerpaně složil do měkké půdy. „Já už nemůžu,“ zasípal.

Hui bojoval se zoufalstvím. Nebylo kde se schovat, aby je tam bandité neobjevili.

Zdálo se, že nemůže dělat nic než čekat na smrt.

Zadíval se přes řeku na druhý břeh a v myšlenkách se vrátil k okamžiku, který zažil jako malý chlapec, když na tomto břehu stál se svým otcem. Khawy sem přicestoval z Láhúnu, aby zde jednal s kupci, kteří se pravidelně plavili po kanálu, a Hui žádonil, aby ho vzal s sebou. Právě svítalo, a jak slunce stoupalo nad vrcholky kopců, ruměný svit změnil Velkého dárce života v řeku krve protékající napříč Egyptem. Svěřil se s tou představou otci.

Na jeho slova do smrti nezapomene. „Je to připomínka, že všechny zázraky našeho dnešního života i dějiny naší země jsou naplněny krví,“ řekl mu tehdy Khawy. „Je povinností všech lidí udělat vše, co je v jejich silách, aby už nebyla prolita žádná krev, a zajistit vytvoření takového věku, kdy budeme žít v harmonii, abychom si mohli užívat všech darů, které nám bohové zanechali.“

Ani jako malý hoch si Hui nedovedl takové časy představit. Teď, kdy nájezdy tuhýků byly den ode dne horší a kdy narůstalo bezpráví a bezmoc vlády, mu připadaly ještě vzdálenější. O politiku se zajímal jenom velmi okrajově, ale vyslechl útržky rozhovorů mezi otcem a matkou. Svět se obracel k horšímu, ne k lepšímu.

Zadíval se na raneček se zabaleným kamenem Ka. Snad je tento dar bohů předurčen k tomu, aby situaci změnil, aby přivedl egyptský lid do nové éry míru a radosti. Třeba je právě toto osud, který mu bohové dali do vínku. Získá tím Kykyho oběť novou hodnotu? Pomyslel si, že mrtvý kamarád by tomu věřil.

Srdce mu poskočilo. „My tady nezemřeme, bratře. Dávám ti na to své slovo.“ Samotného jej překvapil ocelový tón vlastního hlasu.

Zadíval se přes papyrusový porost na řeku a pátral po jakékoliv možnosti úniku, která jej dosud nenapadla. Nil se

hemžil plavidly všech velikostí. Hui se díval, jak plují kolem, a vycházející slunce proměnilo řeku v záplavu roztaveného kovu, jasnou a žhavou a hořící příslibem nové existence.

Od krve ke zlatu, blesklo mu hlavou. Otec měl pravdu. Zde bylo to poučení.

Qen se namáhavě zvedl.

„Podívej,“ zachraptěl a natáhl ruku.

V tetelícím se oparu Hui rozeznal chvějící se obrysy postav nejméně padesáti ťuhýků, kteří běželi mezi domky farmářů a po jejich polích. Bandité dupali po obilí a drtili těžce nabyté ovoce tvrdé práce těch, kdo dřeli při obdělávání půdy na říčních březích. Vtom se z jedné chýše vyřítíl farmář. Své pole mohl bránit jen klackem, na jehož konci byl přivázaný kámen. Běžel vstříc nájezdníkům a mával zbraní v zoufalém pokusu uchránit své živobyty.

Tři bandité se na něho vrhli s vytasenými meči a ubodaný nešťastník byl mrtev dřív, než dopadl na zem.

„To je náš osud,“ odplivl si Qen. „Tohle jsi přivolal na naše hlavy.“

Hui viděl, jak zvěd v čele hordy banditů hledá stopy uprchlíků. Zvědové ťuhýků dokážou sledovat člověka holou pustinou i po několika dnech. Ať se pohnou kamkoliv, ničemové je nakonec dostanou.

„Do vody,“ vyhrkl a postrčil bratra.

„Zešílel jsi?“

„Uděláme to, jako když jsme byli děti. Kyky nám ukázal, jak na to, pamatuješ?“

Hui čvachtal bahnem do papyrusového porostu. Pak vytrhl zelený stvol a přiložil si ho k ústům.

„Schováme se pod hladinu a tímhle budeme dýchat. Ťuhýci si budou myslet, že jsme skočili do řeky a snažili se přeplavat na druhou stranu. Třeba je napadne, že jsme se utopili. Každopádně nás budou hledat po proudu. A my zatím vylezeme na břeh a nějak se dostaneme domů.“

Qen pochopil, že jinou šanci nemají.

S rákosovým stéblem v ruce se brodili mělčinou. Hui cítil, jak se mu svírá hrudník. Nebyl dobrý plavec a věděl, že některé z bludných říčních proudů jsou natolik silné, že by je mohly strhnout dál od břehu a odnést tak daleko, že by se opravdu utopili.

„Drž se co nejbliž břehu,“ sykl na bratra.

Za papyrusovým houštím už slyšeli hlasy pronásledovatelů. Velitelé oddílů štekali rozkazy, v hlíně pleskaly kroky.

Když ho proud začal strhávat za kotníky, Hui se zhluboka nadechl, ponořil se pod hladinu a zaryl se chodidly do bahna blízko břehu. Jeden konec stébla sevřel mezi rty a protější přidržel nad hladinou, aby mohl dýchat životodárný vzduch. Druhou paží si přitiskl k tělu zabalený kámen Ka.

V šedavém světě mu uši naplnil šum a hukot vody. Kámen jej stahoval ke dnu a Hui se tak snadněji udržel v proudu na místě. Do těla mu začal pronikat chlad a hluboký tep vodní masy mu vyhnal z hlavy všechny myšlenky. Pevně sevřel víčka a ztratil se v kalném vesmíru.

Čas plynul. Připadalo mu to jako celá věčnost, ale pravděpodobně minulo jen pár chviliek.

Voda náhle zavířila. Hui otevřel oči a snažil se prohlédnout přitímím. Že by někdo z tuhýků seskočil ze břehu do vody? Srdce se mu sevřelo obavami a mimoděk natáhl ruku. Jeho prsty sevřely Qenovo vlhké předloktí a Hui se trochu uklidnil.

Ale voda se stále čeřila a vlnila. Ať už se v ní pohybovalo cokoliv, určité to bylo větší než člověk.

Pocítil příval paniky. Nemí to nakonec hroch? Tyhle vodní obludy se uměly pořádně rozzuřit, když je někdo vyrušil, a mocnými čelistmi dokázaly překousnout člověka vejpu. Hui se ani nehnul. Při troše štěstí o něj to stvoření ztratí zájem a odpluje.

Vtom kolem něho proplul kroutící se tvor.

Nebyl to hroch. Hui ztuhl, každá částička jeho bytosti v plné pohotovosti.

Vetřelec se zkroutil a znovu ho obeplul, tentokrát ještě blíž. I v oloveně temné vodě Hui rozeznal široký čenich a pancíř kůže na hřbetě zvířete barvy tmavého bronzu. Plaz mrskl ocasem opatřeným hrozivým hřebenem a Hui věděl, že se stal cílem pozornosti velkého krokodýla.

Krev mu ztuhla v žilách. Každoročně padnou těmto tichým zabijákům za oběť desítky nešťastníků, kteří se neopatrně pohybovali po nilských březích. Žádný člověk nemá tolik síly, aby zbrzdil strašlivé čelisti, jakmile se na něj dravý plaz vrhne.

Bestie ho obeplouvala ve stále užších kruzích a Hui zřetelně rozeznával řady děsivých zubů ostrých jako dýka, zasažených v mocných čelistech, z jejichž sevření není úniku.

Na břehu se jistě pořád pohybují tuhýci. Hui si mohl vybrat – buď se nechá proklát mečem, nebo jej zaživa sežere nejnebezpečnější říční netvor.

Prudce se vztyčil a Qen vedle něj vystrčil hlavu z vody.

„Krokodýl,“ zasípal Hui. „Krokodýl.“

Oba bratři se vrhli ke břehu a Hui vycítil, že se k nim bestie rychle přibližuje. Nějakým zázrakem se mu podařilo přebrodit mělčinu a dostat se na bahnitý břeh dříve, než se mu ty děsivé čelisti zakously do nohy. Ale obrovitý ještěr již ucítil kořist a určitě se nevzdá pronásledování. A na souši je stejně rychlý jako ve vodě.

Hui se plazil mazlavým bahnem co nejdál od okraje řeky a koutkem oka postřehl pohyb. Papyrusový porost se na několika místech zřetelně vlnil. Krokodýl, který ho pronásledoval, nebyl sám. Chlapec si uvědomil, jaké měli štěstí, věděl však, že zdaleka nemají vyhráno.

„Bohové stojí při nás,“ zašeptal.

Bez rozmýšlení prudce zamával pažemi a rozkřičel se.

„Zbláznil ses?“ vyjel na něho Qen.

O kus dál na břehu se tuhýci zastavili a ohlíželi se po zdroji hluku, vzápětí vyrazili bojový pokřik. Hui se otočil k severu a prodíral se rákosím.

„Drž se u mě!“ houkl na bratra.

Hui si vybral příhodné místo, prudce zabrzdil a otočil se k postupujícím banditům.

„Dělej přesně to co já,“ naléhal na bratra. „Musíš klást nohy do mých otisků. Neodbočuj vlevo ani vpravo, jinak ohrožíš svůj život.“

Qen zavrtěl hlavou. Už vzdal snahu pochopit, co mladší bratr dělá.

Bandité se s velkým kraválem hnali za uprchlíky. Přiblížili se natolik, že Hui rozeznal kruté úšklebky v jejich tvářích. Halekali a vyli jako šakali. Věřili, že zvítězili.

Qen se před lupiči ustrašeně přikrčil. Když už byli těsně u nich, Hui vykřikl: „Teď!“ Skočil mezi trsy rákosí a hnál se směrem od místa, kde předtím viděl pohyb. Bratr se hnál za ním.

Přesně jak Hui předpokládal, tuhýci nebyli tak opatrní. Bezhlavě vběhli do bahnitého porostu, mávali meči nad hlavami a ječeli jako na lesy.

Za okamžik jim křik utichl na rtech.

Rákosí se prudce rozvlnilo a krokodýli na ně zaútočili. Ozval se srdcervoucí ryk.

Hui se ze všech sil prodíral porostem. Vyprostil si nohu, která zapadla do bahna, a ohlédl se. Bandité bezhlavě bodali a sekali meči kolem sebe, ale hned nato bezmocně vzpínali paže a vyráželi zmučený křik. Padali jeden za druhým do bláta a krokodýli je stahovali k vodě. Mezi bolestným jekem Hui rozeznal praskot lámaných kostí.

Krokodýlové sebou škubali v záchvatech hladového šílenství a oháněli se opancéřovanými ocasy, až bahno vysoko stříkalo. Zbylí tuhýci se shlukli za papyrusovými stvoly a neodvažovali se přiblížit mezi rozrušené bestie, aby pomohli svým druhům. Jatka odehrávající se před jejich zraky jim vyhnala z hlavy veškeré myšlenky na oba bratry, kámen Ka byl rázem zapomenut.

Hui při pohledu na to krveprolití svěřil hlavu a brodil se bahnem na suchou zemi.

„Až se vrátíme do Láhúnu, obětujeme Sobekovi,“ zamumlal.

S posvátným kamenem přitisknutým k tělu, jako by to byla jediná cenná věc na širém světě, se bez ohlednutí vzdaloval od zápachu krve.

Ve žhavém oparu se mihotaly bíle natřené zdi Láhúnu. Tetelící se vzduch připomínal vnitřek pekařské pece. Na úbočí kopce se zvedaly velkolepé domy Horního města a blyštily se jako ve snu. Z chrámových zahrad se linula sladká vůně jasmínu.

Hui se přiblížil k městské bráně. Zavřel oči a cítil chvění v konečcích nervů. Suchý vánek k nim zanášel hřmot kovářských kladiv a křik obchodníků vychvalujících své zboží. Tento okamžik si představoval od chvíle, kdy s Qenem utekli od krveprolití u nilských břehů.

Leč očekávaná radostná euforie se nedostavila, ani útěšný pocit bezpečí. Nezdálo se, že by něco nesedělo, přesto bylo všechno jiné.

Cestovali po tři noci temnými hodinami, neboť zvolili okružní trasu, aby co nejlépe zamaskovali své stopy. Doufali, že je tuhýci nedokážou sledovat. Teď se unavení a ztrápení vlekli k domovu, od něhož je dělilo jen pár kroků.

Hui zahnal žízeň z koženého vaku, který mu visel u boku. Mezi bratry panovalo ticho, které se často protáhlo na dlouhé hodiny. Ještě před nedávnem by neustále o něčem rozmlouvali a popichovali se, byli si přece tak blízcí. Jak je možné, že jejich vztah dospěl k takovým koncům? Qen vždy dával na mladšího bratra pozor, vyhrožoval starším klukům, kteří mu chtěli nabančit. Lehávali bok po boku a dívali se na hvězdy, vyprávěli si nejrůznější příběhy, svěřovali se jeden druhému, dělili se o svá tajemství, o své sny.

Ve chvíli, kdy utekli z tábora tuhýků, jejich vzájemná důvěra a blízkost skončila. Huimu se nyní zdálo, že ho Qen nenávidí, že mu chce ublížit. Během namáhavé pouti domů cítil při každé odbočce v zádech bratrovy nevlídné oči a instinkt ho varoval před hrozícím nebezpečím. Jednou se vlekli při okraji hluboké strže se strmými stěnami a Qen se k němu přikradl tak blízko, až se Hui ulekl, že ho shodí do propasti. Zdálo se mu to?

„Co jim řekneš?“ zeptal se Qen.

„O čem?“ Hui si všiml, že se bratr na něj nedívá.

„Však víš. O Kykym. O tom, jak zemřel.“

Hui o tom teď nechtěl mluvit, zatím se nerozhodl, jaký postup bude nejlepší. Ale ať zvolí jakkoliv, neuměl si představit dobrý výsledek.

„Povíme jeho matce, že zemřel jako hrdina, že ti zachránil život.“

„A víc nic?“

Hui neodpověděl a Qen se k němu otočil se zařatými pěstmi. V černých očích hořel oheň, který Hui nepoznával.

„Já vím, co uděláš,“ zavrčel Qen. „Svalíš vinu za Kykyho smrt na mě. Je mi jasné, že to uděláš. A potom si budeš sám užívat slávu a chválu za to, že jsi přinesl domů kámen Ka.“

Hui přitiskl zabalený kámen k tělu ještě těsněji.

„Jak můžeš říkat takové věci?“

„Myslíš si snad, že jsem si nevšiml, jak sis omotal otce kolem prstu?“

„O čem to mluvíš?“

„Nebudeš spokojený, dokud se nepovzneseš nad ostatní, zatímco já... budu prokletý.“ Qen se vrhl na bratra a sevřel mu jednou rukou hrdlo. Jeho planoucí oči se ocitly tak blízko, že Huimu plavaly před obličejem. „Nedovolím ti, abys mě zničil,“ cedil zařatými zuby.

Hui se bratrovi vytrhl. Vyznačoval se klidnou, vyrovnanou povahou, ale Kykyho smrt a strach z tuhýků ho úplně vykolejily. Protikladné emoce se v něm spojily v hněv na